

Ruth komt in Kanaän

Ruth 1

Thema: Ruth kiest voor Noömi

Doel

De kinderen vertellen dat Ruth ervoor kiest om Noömi te blijven steunen. Daardoor geeft de terugkeer naar Betlehem hoop, ook al zijn Noömi en Ruth op dat straatarm.

Toelichting

Na het verlies van haar man en beide zoons is Noömi in het vreemde Moab met twee schoondochters. Ze keert terug naar Betlehem waar de hongersnood voorbij is. Immers: daar is zij thuis. Ruth kiest ervoor met haar mee te gaan en vreemdelinge te worden in Kanaän. Dat is een waagstuk, want ze bezitten niets en zullen moeten leven in armoede. Bovendien: zal Ruth worden geaccepteerd. Ze hoort bij een volk dat Israël al vaak heeft dwarsgezet. Toch wil ze haar schoonmoeder dienen, steunen waar ze kan. Aan het eind van Ruth 1 klinkt hoopvol: de gersteoogst gaat beginnen. Zou er voor de beide weduwen brood zijn in Betlehem?

Samen met anderen afhankelijk willen zijn van Gods zegen, elkaar dienen op hoop op Gods zegen, is de kern van Advent. Wij staan met lege handen. Ons leven is vol angst, schuld en tegenslag. We vestigen echter onze hoop op Gods belofte dat Hij de Redder zal zenden.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Terug naar Betlehem

Richtlijnen: Een spannend verhaal begint soms verdrietig, maar eindigt vrolijk. Bijvoorbeeld Roodkapje. Ze komt de boze wolf tegen en het gaat helemaal mis, maar op het laatst worden zij en haar oma gered.

De geschiedenis van het leven van Ruth is prachtig om te vertellen. Het begin is verdrietig. Zelfs in Betlehem (het broodhuis, waar heel veel graan groeit) is geen eten en in Moab verliest Noömi haar man en beide zoons. Als Noömi hoort dat de hongersnood voorbij is, wil ze terug. Ze hoopt dat God haar in Betlehem een nieuwe toekomst wil geven. Schoondochter Ruth gaat met haar mee. Ze houdt van Noömi en hoopt op haar God. Ze laat haar niet alleen. Zullen ze ook iets krijgen van de gersteoogst?

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Ik heb niets, behalve u en God

Richtlijnen: Vertel de geschiedenis vanuit het perspectief van de dienende keuze van Ruth. Noömi wil terug naar huis. Ze hoort, dat God na een zware hongersnood weer graan geeft op de velden van Betlehem. En wat moet Noömi nog in Moab? Ze is haar man en zoons kwijt; ze heeft bijna niets. Ze hoopt dat ze in Betlehem verder kan leven. De kans daarop is klein. Als je niet kunt werken en zelf geen land bezit, dan ben je afhankelijk van de goedheid van anderen. Ruth gaat met haar mee. Ze houdt van Noömi en vertrouwt op de God van Israël. Hij wil dat er gezorgd wordt voor armen en vreemdelingen. Zullen de mensen uit Betlehem de twee arme vrouwen helpen?

Met lege handen wachten tot God zal geven. Dat is Advent. God heeft de komst van zijn Zoon beloofd. Wij hebben Hem hard nodig in de zorgen en pijn van het leven op aarde. Advent is samen hopen op de komst van Gods Zoon, elkaar helpen om Hem te vinden.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Elkaar herinneren aan Gods belofte

Richtlijnen: De jongeren zullen herkennen dat het fijn is dat je er in ellende niet alleen voor staat. Dat er iemand is die jou moed inspreekt en je herinnert aan je idealen, waar je zelf maar moeilijk in kunt geloven.

In het leven van Noömi zit het tegen. Eerst vlucht ze naar Moab voor een hongersnood in de graanschuur van Kanaän, Betlehem. Haar man en beide zoons verliest ze daar. Ze hoort dat God weer eten geeft in Betlehem en besluit terug te keren. Ze heeft daar niets meer: geen land, geen gezin, ze kan niet werken. Een kansloze onderneming, zo lijkt het. Maar Ruth gaat mee in vertrouwen op Noömi's God, de God van Israël.

Die God belooft dat Hij juist zwakken en misdeelden zal helpen, dat Hij opkomt voor wie geen helper heeft. Ruth en Noömi hopen samen dat deze God voor hen het verschil zal maken. Dat je met Hem niet kansloos bent. Zal dat waarheid worden? Vandaag begint de Advent, de weken op weg naar het Kerstfeest. We vieren dat God zich het lot aantrekt van een wereld in zonde en nood. Dat Hij te hulp komt in de Here Jezus. Durf wij zelf in Hem te geloven en elkaar in dat geloof te steunen? Elkaar te herinneren aan wat God heeft beloofd, als het moeilijk is?

Extra Bijbelgedeelte: Psalm 146 (met name vs. 5-9)

(De HEER geeft brood aan mensen die honger hebben. Hij brengt redding en genezing)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

Het boekje Ruth is een wonderlijk kort geschrift, het wordt wel een 'novelle' genoemd. In de joodse canon hoort het bij de vijf Megilloth (feestrollen) en het wordt gelezen op Sjawoet, dat is het Wekenfeest, een oogstfeest. Bij ons zouden we dat Pinksteren noemen. In de Joodse canon staan de feestrollen achteraan, dus na Richteren lezen zij in Tenach 1 en 2 Samuel. In de Griekse vertaling van het Oude Testament die ver voor Christus gemaakt werd (in Alexandrië rond 250 voor Christus), kozen ze voor een historische volgorde. Daar vinden we het boekje Ruth voor het eerst na Richteren en voor Samuël. Want meteen in het eerste vers staat dat de Richteren het volk Israël leiden. We leren in deze korte geschiedenis over hoe je met verarmde familieleden moet omgaan, later horen we over het 'losserschap'. Het gaat ook over de verhouding van Israël met andere volken en dat je als gelovige Israëliet met een niet Israëliet mag trouwen. Vrouwen spelen in deze geschiedenis de hoofdrol.

Opmerkelijk is hoe hier de eerste stappen in de richting van de komende Messias worden gezet. Zo vinden we Ruth terug in de genealogie van de Christus zoals Matteüs die in zijn eerste hoofdstuk neerschrijft.

De namen zijn hoogst opmerkelijk. De vader die uit Israël wegtrekt draagt de prachtige naam Elimelech: 'Mijn God is koning', betekent dat! Noömi betekent 'liefelijk'. Maar dan de namen van de zonen. Machlon betekent 'ziekte' en Kiljon 'wegkwijnend'. En dan hun vrouwen: de naam Orpa wordt teruggevoerd op het hebreeuwse woord voor 'nek' en betekent dan 'koppig' of 'weerspanning' en Ruth wordt herleid tot 'vriendin'. En natuurlijk verandert Noömi haar naam aan het eind van het hoofdstuk in Mara (bitter).

Vers voor vers

Het boekje begint met de vermelding van de Richteren. Er is dus nog geen koning. Door deze geschiedenis worden de eerste stappen in die richting gezet. Immers, David is de kleinzoon van Obed. Hongersnood drijft bijvoorbeeld Jakob naar Egypte. Hier trekken Elimelech en zijn gezin uit Betlehem (letterlijk Broodhuis) waar geen eten meer is naar Moab. Moab is de zoon van Lot en zijn oudste dochter (Genesis 19:33). Het volk Moab wordt steeds als vijand van Israël beschreven (lees Jesaja 15 en 16).

- Vs. 2 *Als vreemdeling wonen.* Het werd hun vaderland niet.
Noömi verliest haar man: haar zonen moeten nu voor haar zorgen. Zo is het in die tijd geregeld.
- Vs. 4 De zonen trouwen met Moabitische vrouwen. Dat werd in Israël niet goed gevonden. Moabieten waren erger dan gojiem (heidenen). Wonderlijk dat deze nieuwe gezinnen in de 10 volgende jaren geen kinderen krijgen!
- Vs. 5v Dan sterven de zonen en heeft Noömi niemand meer om voor haar te zorgen.
In Israël is intussen de hongersnood voorbij (God heeft omgezien naar zijn volk). Daar heeft ze nog familie, ze gaat dus terug.
- Vs. 6vv Op de terugweg raadt Noömi haar schoondochters aan in Moab te blijven, zij stammen daarvandaan, hebben daar familie en dus toekomst.
- Vs.14. Orpa geeft gehoor en keert terug maar Ruth niet. En zo begint hier heilsgeschiedenis. Ruth blijft. En dan volgen die prachtige woorden, die eigenlijk iedereen uit zijn hoofd zou moeten leren:
- Vs. 16 'Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt zal ik slapen; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God'
- Vs. 21. Noömi's boodschap is een droevige. Mijn leven is vernietigd, ik heb niets meer over, de Ontzagwekkende heeft me kwaad gedaan. Noem me maar Mara.
- Vs. 22. De vermelding van de gersteoogst leidt ons naar het volgende hoofdstuk, waar de Ontzagwekkende op een wel heel andere wijze in dit leven ingrijpt!

Auteur: WPvdH

Liederen

Psalm 87	
Lied 487	(=Gezang 134 LvdK)
Lied 787	
Ruth	Alles wordt nieuw 4: 5
Zeg niet meer 'nee'	Hemelhoog 64
Als je veel van iemand houdt	Hemelhoog 125
Gelukkig zal je zijn	Hemelhoog 1
Psalm 8	Hemelhoog 4

Auteur: PZ

Terug naar Betlehem

Van dit verhaal is een schetsbordverhaal gemaakt
Dit is tekenen of schilderen terwijl je vertelt.
Dit kan heel eenvoudig aan de hand van de volgende
aanwijzingen.
De kinderen vinden het prachtig!
Natuurlijk kunt u het ook gewoon vertellen.

Benodigheden:

Een stuk behangpapier, verschillende kleuren waterverf
uit een tubetje/fles, penselen.
Óf een tekenbord en verschillende kleuren krijtjes.

Van te voren een gedeelte van de tekening maken (zie
voorbeeld 1)
Op voorbeeld 2 zie je wat je er bij tekent terwijl je vertelt;
dit wordt in het verhaal aangegeven met de cursief
gedrukte gedeelten tussen haakjes.

Je kunt zelf kijken welke kleuren je gebruikt. Zorg dat
alles van te voren klaarligt, dat je er goed bij kan en de
kinderen het goed kunnen zien. Sta er niet voor als je
tekent, maar probeer wat aan de zijkant te staan.
De tekeningen zijn eenvoudig, het is immers een schets-
bord verhaal.

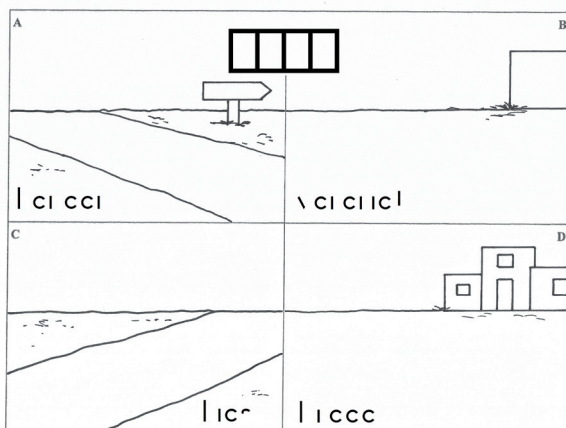
Let erop dat je *éérst het stukje erbij tekent en dán pas
vertelt wat het is.*

Vaak reageren de kinderen er al op als ze zien wat het
wordt. Je krijgt dan leuke interactie.

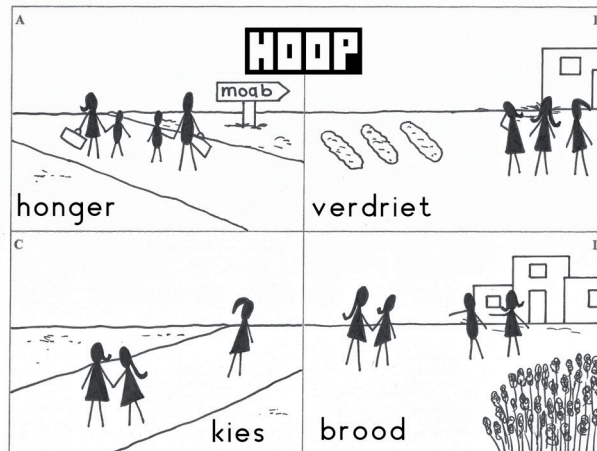
*Het woord 'hoop' is gemaakt van zgn. 'ladderletters'.
Van te voren schilder/teken je een gele balk met daarin,
met rode verf/krijt, de lijnen van de vakken. De ladderlet-
ters maak je tijdens het verhaal af met rode verf/krijt.
Eventueel kun je met dunne potloodlijntjes van te voren
aangeven waar de strepen van de letters moeten komen.*

Gebruik 5 verschillende kleuren voor de personen uit dit
verhaal. Eén voor: Noömi, Elimelech en de zonen, Ruth,
Orpa, de mensen in Betlehem.

Voorbeeld 1

Voorbeeld 2

Inleiding

Vandaag is het 1e Advent.

In veel kerken worden dan de adventskaarsen
aangestoken.

Te beginnen met één kaars op 1e advent, waarna er elke
week een kaars bij komt tot aan de 4e advent.

Het licht begint klein in de duisternis, maar het wordt
steeds groter, totdat op het kerstfeest zelf, het Grote Licht
is gekomen, het Licht der wereld: Jezus Christus.

Je kunt op de kindernevendienst/zondagschool de 1e
kaars aansteken.

Eventueel zing je het 1e couplet van het Lied van advent:

Lied van advent

(wijze: Nu daagt het in het oosten)

Eén kaars gaat er nu branden
en zegt aan iedereen:
Er is een feest op handen,
de duisternis gaat heen.

Twee kaarsen staan te schijnen,
hun licht is nog maar klein.
Toch zal de nacht verdwijnen,
dan zal er Vrede zijn.

Een derde kaars gaat stralen,
we wachten met geduld.
En horen in verhalen,
hoe God zijn Woord vervult.

Vier kaarsen in het donker
vertellen in de nacht.
Met licht en blij geflonker
dat ons de Vrede wacht

Het licht waarvan wij dromen,
het grote Licht is daar!
Want Jezus is gekomen.
Zo worden dromen waar.

Vandaag begint ook het Kerstproject. Laat een bijbel zien en vertel dat we gaan luisteren naar een verhaal uit de bijbel uit het Oude Testament. (Laat de bladzijde zien waar 'Oude Testament' op staat.) Het Oude Testament dat ons vertelt over de Here God en de mensen, maar waar ook al verteld wordt dat de Here Jezus gaat komen.

Bijbelverhaal

A

Kijk, daar lopen mensen op de weg. (*Teken de personen terwijl je verder vertelt*) Het zijn een man, een vrouw en twee kinderen. Het is papa Elimelech, mama Noömi en hun twee jongens Machlon en Kiljon. Ze gaan op reis. Ze hebben hun (*teken de koffers*) koffers meegenomen. Ze gaan verhuizen, helemaal naar een ander land. Ze wonen in Israël, in het stadje Betlehem. Daar hadden ze het heel fijn, maar nu niet meer. Het heeft al héél lang niet geregend. Er wil niets meer groeien op het land. Geen gras voor de schapen en koeien, geen graan om brood van te maken, helemaal niets. Ook in Betlehem niet, waar altijd veel brood was. Broodhuis werd het wel genoemd. Maar er is niets meer. De mensen hebben niets meer om te eten, er is (*maak het woord 'honger' af*) honger, hongersnood. En daarom gaan Elimelech en Noömi verhuizen. Ze gaan helemaal naar een ander land, naar (*schrijf het woord 'Moab' op het bord*) Moab.

B

In Moab vinden ze een (*teken de deur en het raam in het huis*) huisje om in te wonen. Elimelech vindt werk, zo verdient hij geld en kunnen ze eten kopen. In Moab kennen ze de Here God niet. Maar Elimelech en Noömi vergeten Hem niet en blijven hun jongens over de Here God vertellen. Maar op een dag gebeurt er iets heel verdrietigs. Papa Elimelech sterft er wordt begraven (*teken het graf*) Wat zijn Noömi en haar jongens verdrietig. Maar de jongens zijn al groot en zorgen goed voor hun moeder. De jongens vinden ook werk, én ze worden verliefd. Ze trouwen allebei met een heel lief meisje. Machlon trouwt met (*teken Ruth*) Ruth en Kiljon met (*teken Orpa*) Orpa. Wat zijn ze gelukkig allemaal. Maar na een tijd gebeurt er weer iets heel verdrietigs. (*teken het 2e graf*) Machlon sterft en (*teken het 3e graf*) Kiljon sterft ook. Nu is (*teken Noömi*) Noömi alleen met haar twee schoondochters. Wat hebben ze een (*maak het woord 'verdriet' af*) verdriet.

C

Op een dag hoort Noömi dat God zorgt voor zijn volk Israël. Er is geen hongersnood meer in Israël. Het heeft weer genoeg geregend zodat het gras en het koren weer kan groeien.

Er is weer brood in Betlehem. 'Ik ga terug naar mijn eigen land', zegt Noömi tegen Orpa en Ruth. 'Er is weer genoeg eten in het land.' 'Maar dan gaan wij met je mee hoor', zeggen Orpa en Ruth. En samen gaan ze op weg naar Betlehem. Maar als ze onderweg zijn, zegt (*teken Noömi*) Noömi tegen Orpa en Ruth: 'Jullie kunnen beter teruggaan naar huis, naar jullie eigen moeder. Ik hoop dat de HEER goed voor jullie zal zijn. Want jullie zijn ook altijd goed geweest voor mij en voor mijn jongens. Ik hoop dat de HEER jullie allebei weer een man zal geven en ook kinderen. Noömi kust haar schoondochters om afscheid te nemen. 'Nee', zeggen ze allebei, 'We willen met u mee, naar uw volk.' 'Ach' zegt Noömi, 'Waarom zouden jullie met mij meegaan? Ik heb geen jongens meer waarmee je kunt trouwen. Ga maar terug en vindt een nieuwe man om mee te trouwen.' Allebei moeten ze weer huilen. Dan kust Orpa Noömi en neemt afscheid. (*teken Orpa*) Orpa draait zich om en gaat terug naar haar land Moab. 'Kijk', zegt Noömi tegen Ruth, 'Je schoonzus gaat terug naar haar volk en haar god, ga toch met haar mee!' Maar (*teken Ruth*) Ruth zegt: 'Nee, ik laat u niet in de steek! Ik (*maak het woord 'kies' af*) kies ervoor om met u mee te gaan! Waar u heen gaat, daar ga ik heen. Waar u woont, daar wil ik wonen. Uw volk is mijn volk. Uw God is mijn God.' Dan begrijpt Noömi dat Ruth er echt voor kiest om met haar mee te gaan.

D

(*teken Noömi en Ruth terwijl je verder vertelt*) Samen lopen ze verder naar Betlehem. Als Noömi en Ruth in Betlehem aankomen, zien de mensen hen aan komen lopen. (*teken de mensen in Betlehem*) Ze kijken eens goed. Is dat Noömi die daar aankomt? Wat is ze oud geworden! 'Ja', zegt Noömi tegen hen, 'Ik heb veel verdriet meegeemaakt. Toen ik wegging had ik alles nog, nu ik teruggekomen ben heb ik niets meer. Ik kom met lege handen, we zijn arm. Maar Ruth is meegekomen en God is onze hoop. Hij zal ons helpen.' Noömi kijkt eens om zich heen. Er is niet veel veranderd in Betlehem, de huisjes staan er nog en wat ziet ze op het land? Het... (*teken het koren terwijl je verder vertelt*) het koren groeit weer! Het heeft weer geregend! Genoeg geregend. Alles is weer gaan groeien, ook het koren. Er is heel veel! De boeren zijn de gerst aan het maaien. Er is weer (*maak het woord 'brood' af*) brood in het broodhuis Betlehem! Dat geeft hun allemaal (*maak het ladderwoord 'hoop' af*) hoop. God is erbij, Hij zal voor hen zorgen.

Afsluiting

Laat de afbeelding zien van het Kerstproject dat bij dit verhaal hoort.

Zing eventueel het lied van het Kerstproject.

Of laat het 1e stukje van het lied horen van Ruth.

'Iemand als Ruth' (Elly en Rikkert, Cd 'Spiksplinternieuw')

<https://www.youtube.com/watch?v=BL34a1F9g0E>

Auteur: EZD

Ik heb niets, behalve u en God

Het is mooi weer. Machlon en Kiljon spelen buiten. Hun moeder Noömi kijkt naar haar twee zoontjes. Wat een fijne woonplaats is Betlehem! Toch maakt Noömi zich zorgen. Haar man Elimelech is weer op zoek naar werk. De oogst is mislukt. Het regende zó weinig, dat er haast geen eten groeide, en geen gras voor de dieren. Dus de boeren waar hij altijd werkte, huren hem nu niet meer in. Nu verdient hij te weinig geld. En zelfs mèt geld is er bijna niks te koop. Eigenlijk alle mensen in de buurt hebben dit probleem. Steeds meer mensen en ook sommige kinderen zien er mager uit. Noömi weet dat die te weinig eten krijgen. Ook zelf geeft ze wel eens wat van haar eigen eten aan Machlon en Kiljon. Er is een hongersnood in het land...

's Avonds, als Elimelech thuis is en de jongens in bed liggen, bespreken ze wat ze moeten doen. Elimelech heeft gehoord dat er in het land Moab nog wel genoeg eten is. 'Wil je daar naartoe?' vraagt Noömi. 'Ik weet het niet', reageert Elimelech. 'Toen we trouwden, heb ik je beloofd goed voor je te zorgen. En ook het stuk grond van onze familie wil ik niet zomaar achterlaten. Daar is dan wel eten, maar de Moabieten zijn vijanden van ons. Moeten we tussen hen gaan wonen? Hoe zullen ze ons daar behandelen? Ook als vijanden? Ze praten daar ook anders. En hoe moet dat met de jongens?' Noömi is het met hem eens, maar eigenlijk hebben ze weinig keus. 'Kijk eens naar m'n jurk', zegt ze, 'die is me te wijd geworden. En jij hebt er ook wel gezonder uitgezien. Als we nog langer wachten, zijn we te zwak om nog te reizen.' Ja, ze moeten toch maar gaan.

Ze pakken in de dagen daarna wat spullen in en zeggen iedereen vaarwel. Ze weten immers niet wie ze ooit nog terug zullen zien. Elimelech bidt: 'Trouwe God, U hebt beloofd voor ons en ons volk te zullen zorgen. Wilt U met ons meegaan als we deze moeilijke reis moeten maken? Weest U bij de mensen die we achterlaten. En wijst U ons een veilige plek om te wonen, met genoeg eten. Helpt ons om U niet te vergeten, tussen mensen die U niet gehoorzamen. Amen.'

Het is een lange reis. Maar uiteindelijk vinden ze in Moab een plek waar een man werk heeft voor Elimelech. Er staat ook een huisje leeg. Daar kunnen ze wonen. Noömi maakt het schoon, en nodigt wat buurvrouwen uit om kennis met elkaar te maken. Er is hier inderdaad genoeg te eten. Zodra ze kunnen, helpen de jongens hun vader mee. Zo leren ze wat ze weten moeten. Dat is maar goed ook, want na een tijdje sterft Elimelech. Noömi blijft met haar twee jongens achter.

Als die groter zijn, en oud genoeg om te trouwen, kiezen ze beide een meisje uit het land Moab, waar ze nu wonen. Trouwen met een meisje dat hun God niet kent, zouden ze in Juda nooit gedaan hebben! Maar er zijn hier immers geen meisjes uit hun eigen land. Toch zien ze zich nooit als Moabieten; ze blijven Judeeërs. De

éne vrouw heet Orpa, en de andere Ruth. Ze vinden het allemaal jammer, dat er geen baby'tjes komen. Maar na tien jaar sterven ook Machlon en Kiljon. Nu zijn alleen Noömi, Orpa en Ruth nog over. Dan hoort Noömi dat er in hun eigen gebied Juda intussen weer genoeg eten groeit. Daarom wil ze nu heel graag weer terug naar Betlehem. Weer pakt Noömi haar spulletjes in, maar nu ziet haar familie met wie ze dat doet er heel anders uit.

Ze zijn een tijdje onderweg. Noömi zegt tegen de jonge vrouwen: 'Ach Orpa en Ruth, jullie kunnen zelf toch maar beter weer teruggaan naar je eigen familie. Jullie zijn zo goed geweest voor mij en mijn gestorven zoons!' Ze geeft beide vrouwen een knuffel en een afscheidskus en gaat verder: 'Ik hoop dat God net zo goed voor jullie zal zijn, en je opnieuw een man zal geven die voor je zorgt. Misschien krijg je dan ook nog wel kinderen.' Orpa en Ruth schrikken van haar voorstel en moeten huilen. Ze houden van Noömi! Haar zomaar alleen laten? 'Ja', zegt Noömi, ik heb jullie daar niks te bieden. Zelf ben ik te oud om opnieuw kinderen te krijgen. Daarom is het voor mij erger dan voor jullie. God ziet me niet meer.' Wat een verdrietige woorden! Orpa en Ruth moeten opnieuw huilen. Dan gaat Orpa toch maar terug. Naar haar familie, waar ze alles kent. Maar Ruth blijft Noömi vasthouden. Noömi zegt: 'Kijk, je schoonzusje gaat terug naar haar volk en haar goden. Wil je echt niet met haar mee?' 'Nee', zegt Ruth, 'vraag me maar niet meer om u in de steek te laten. Want zo voelt dat! Ik wil overal met u meegaan. Ik wil op dezelfde plek wonen als u. Ik wil bij hetzelfde volk horen als u, en ook dezelfde God hebben als u. Ik wil later zelfs naast u begraven worden. God weet dat alleen de dood ons uit elkaar kan halen.'

Ruth heeft gezien dat Noömi, zelfs als ze het moeilijk heeft, nog over God praat. Ruth praat nu ook over God, van wie ze is gaan houden. Ze wil haar oude negoden niet meer. Dus zo reizen ze samen verder, helemaal naar Betlehem.

Daar aangekomen, zijn de mensen bezig de gerst te oogsten. Maar al gauw weten alle bekenden dat Noömi terug is. Ze komen snel naar haar toe. Maar - is dat dezelfde Noömi nog wel? 'Nee', zegt Noömi. 'Want die naam betekent mooi en vriendelijk. Nu ben ik alleen maar verdrietig, door alles wat ik ben kwijtgeraakt. Dus noem me maar Mara, dat betekent bitter. Want God heeft me bitter gemaakt...'

Nu jij

- Hoe gingen de mensen om met vreemdelingen? Kom jij ook uit/ ken jij ook mensen uit een ander land?
- Proef samen iets bitters (tonic, witlofkern, korreltje oploskoffie). Sommigen vinden dat naar. Noömi voelde zich ook naar. Waarom?
- Proef dan iets zoets. Kan God Noömi's leven nog zoet maken, denken jullie?

Auteur: PW

Elkaar herinneren aan Gods belofte

De verhalen uit het kerstproject van dit jaar gebeuren een paar eeuwen voordat Jezus werd geboren. Toch hebben ze alles met Jezus, de Zoon van David, de Zoon van God te maken.

Bijbelverhaal

In Betlehem wonen Elimelech en Noömi met hun twee zoons: Machlon en Kiljon.

Zij hebben het goed, totdat er hongersnood uitbreekt in het land.

Elimelech besluit om met zijn gezin een poosje in Moab (nu heet dat land Jordanië) te gaan wonen. Zo'n besluit neem je niet zomaar: veel spullen kun je niet meenemen en je laat familie en vrienden achter. Het is een reis van een paar honderd kilometer met de 'benenwagen'. Maar je weet niet hoelang de hongersnood gaat duren. Ze hopen er maar het beste van en vertrouwen op God dat hij hen zal helpen.

Ze hebben het goed in Moab, maar ze blijven vreemdelingen. De twee landen zijn niet de beste vrienden van elkaar. En het plan is om terug te gaan naar Betlehem in Juda als de hongersnood daar voorbij is. Maar zover is het nog lang niet...

Helaas overlijdt Elimelech als ze daar een poosje wonen. Dat is verdrietig voor Noömi en de jongens. Maar dapper zet Noömi door. Haar zonen zorgen nu voor haar. Machlon en Kiljon groeien op in Moab en ontmoeten allebei een meisje waar ze mee trouwen. Noömi hoopt dat ze gauw oma wordt. Ze heeft lieve schoondochters, Orpa en Ruth, die goede moeders zullen zijn. Maar dan slaat het noodlot toe.

Als ze tien jaar in Moab wonen sterven Machlon en Kiljon! Er wordt niet verteld hoe dat gebeurd is en of ze tegelijk gestorven zijn. Of ze ziek waren of verongelukt zijn. Ook van hun vader Elimelech staat dan niet vermeld. Noömi is zo verdrietig, ze is alles kwijt: haar zonen kunnen nu niet meer voor haar zorgen! Ze heeft ook geen kleinkinderen gekregen, waar ze zo naar had uitgekeken...

De drie vrouwen zoeken troost bij elkaar.

Als Noömi hoort dat de hongersnood voorbij is in Juda wil ze terug naar huis, naar haar familie. Die zal daar voor haar zorgen, zo is dat in haar land geregeld. Ze vertelt het tegen Orpa en Ruth en die willen met haar mee naar het voor hen vreemde land, zij houden van Noömi.

Noömi maakt zich zorgen om hen. Hoe zullen de mensen reageren op haar Moabitische schoondochters? Het wordt niet geaccepteerd om te trouwen met een vrouw of man uit een ander land.

Onderweg neemt Noömi een besluit en zegt tegen haar schoondochters dat ze beter terug kunnen gaan naar Moab. Daar kunnen zij misschien opnieuw trouwen en kinderen krijgen.

Maar Orpa en Ruth krijgen tranen in hun ogen en beginnen te huilen. Ze willen bij haar blijven.

Als Noömi aandringt voor hun eigen bestwil besluit Orpa om inderdaad terug te gaan naar Moab. Zij heeft daar haar familie en vriendinnen. Ze omhelzen elkaar en weten dat zij elkaar nu nooit meer zullen zien. Ze zwaaien haar lang na.

Noömi probeert nog een keer om Ruth terug te laten keren: 'Ga toch mee terug met Orpa, je kunt haar nu nog inhalen om samen verder te gaan!'

Dan zegt Ruth iets heel moois tegen haar schoonmoeder: 'Lieve Noömi, dring toch niet verder aan. Ik vertrouw op uw God.'

Ik ga overal met u mee naar toe en slaap waar u gaat slapen.

Uw volk is mijn volk, uw God is mijn God.

Waar u sterft zal ik ook sterven en begraven worden. Alleen door de dood zal ik van u gescheiden worden. God is mijn getuige!'

Noömi begrijpt nu wel dat Ruth het echt meent. In haar hart is zij heel blij dat een van haar lieve schoondochters bij haar wil blijven. Zo gaan ze verder, op weg naar huis.

De mensen in de stad weten niet wat ze zien als Noömi en Ruth de poort binnenlopen. Dat is toch Noömi? Ze hebben gelijk, maar Noömi zegt: 'Noem mij zo maar niet meer, ik heb zoveel meegemaakt in de tijd dat ik in Moab was. Noem mij nu maar Mara, God heeft mij alles afgenomen'. Dat klinkt inderdaad erg bitter (dat betekent haar nieuwe naam ook.)

Noömi/Mara zal langzaamaan opnieuw op God moeten leren vertrouwen. Dan zal zij misschien wel weer Noömi, wat liefelijk betekent, genoemd willen worden.

Ruth is optimistisch, zij is jong en vertrouwt nu ook op Noömi's God. Zij zal haar schoonmoeder aan Gods trouw blijven herinneren. Dan komt ook bij haar de blijdschap weer terug in haar leven.

Afsluiting

Doordat Noömi terugkeert naar Betlehem wordt een stap gezet naar de geboorte van Jezus in de verre toekomst. Dat wordt in het verhaal van volgende week duidelijk.

Doordat de familie voor Noömi en Ruth zal zorgen, verlossen zij hen van de armoede.

Jezus zal komen om ons te verlossen van de zonde.

Ruth wil bij haar schoonmoeder blijven om haar te steunen, te dienen.

Jezus zal later een dienende Koning zijn.

Nu ze terug zijn in hun eigen land is het tijd om de gerst, die volop gerijpt is, te oogsten op het land en dan...gaat Gods plan verder.

Auteur: RvBvdB